

ГЕОРГИ КОНОВСКИ НОРМАЛЕН

chitanka.info

Не зная кой ден сме. Понеделник ли, вторник, сряда, четвъртък, петък, събота, неделя... Все ми е тая...

И месеца не зная кой е. Нито пък сезона. А за годината не се и питам. Какво от това, че може би е десетата, двадесетата или стотната година от живота ми. Вървят си те — дни, месеци, години... И не се променят. Нито има с какво да се запомнят.

А и защо да ги помня? Каква е ползата, какъв е смисълът? Нима ще ми увеличат дажбата, ако зная коя година сме? Та тя и без това е голяма. Не достатъчна, а предостатъчна. Хапвам си колкото искам, нежеланото отива нейде другаде. Някой каза, че с остатъците хранели животни, с които после хранят нас. Но това не ме интересува. Животни ли са в храната, зеленчуци, цветя или риба... Какво толкова? Храна има. Това ми стига. Защо да се измъчвам с излишни неща?

Живея в голям град. Много голям. Колко души сме в него — нито зная, нито питам. А и няма кой да ми каже. Най-важното — няма защо да ми казва. Каква е ползата да знаеш къде си, колко като теб живеят наоколо, какво има наблизо, кои градове може да посетиш...

И защо да напускаш удобното си място? Какво ще търсиш другаде? Храна има — предостатъчно, жилището е удобно, забавления много. Каквито поискаш — секс, пиене, ядене, хазарт. И — танци, танци, танци. По твое желание. Ако усещаш някакъв ритъм — това е танцът ти. Ако не — пак е твой танц, никой няма да те спре или да се присмее. Та всички танцуват нещо — кой може да каже кое е правилното? И — според кои правила...

Няма проблеми, няма терзания, няма излишни неща като някогашните. Да, зная това — каза ни го отговорникът на блока. Колко сме щастливи, обясняваше ни веднъж... Преди пет години май... Или десет... Не помня... Пък и не е толкова важно. Важно е другото — нашият свят е съвършен. Искаш секс — отиваш в женския блок. Влизаш в асансьора, спира в някоя стая, там има жена. Млада или стара — днешните технологии са направили всички еднакви. И не е важно умна ли е. Няма да обсъждате никакви дървени философии, я... Имаш мерак, тя има мерак... Давай!

Ако се появи дете? Че да не е твое? На общността е. Ражда се, вземат го, отглеждат го. Както мен. Както теб. Както оная, дето го е родила и забравила...

Името ми? А защо трябва да имам име? Да помня, да го казвам при среща с друг или друга, да се затруднявам... Имам чип в тялото. Не знам къде е, но действа безотказно. Приближавам вратата на нашата фабрика, тя се отваря — значи чипът работи...

Каква фабрика ли? Не зная. Да, не зная и не ме интересува. Зная едно — всеки ден трябва да съм там известно време. О, не помня колко часа. Нали ти казах — календари и часовници нямаме. Отивам, вратата се отваря, заставам до машината и натискам бутона, когато по конвейера дойде парче материал... Не, не зная какъв. И не зная какво става с него. Натискам бутона, нали ти казах. После идва друг материал. След колко време? А защо ми е да зная? Той трябва да дойде тук и навреме. После продължава...

Какво става после ли? Не ме интересува. Все нещо ще е — иначе няма да натискам бутона...

Да, щастлив съм. Че какво му трябва на нормалния човек — сигурност, секс, храна, забавления, почивка. Имам ги. Осигурени. И хич не се мъча за тях. Просто спазвам правилата...

Не, няма ги написани. А и кой ще ги чете? Та каква е ползата от това? Нима ще имаш повече храна или жени? И без това ни стигат...

Не, не ме интересува... Нито пък ти кой си... Само се зачудих малко — не приличаш на нас. Някак си... Различен си... Нима има смисъл да си различен? Та ако те търси някой — веднага да си проличиш...

Какво, какво? Как така сам си вършиш всичко? Ами храната? А дрехите? Бе, как така жена ще ти предложи секс без нужда? Стихове?... Аха, сетих се — едни скучни глупости за заспиване... Музика? Че коя музика говори? Ти не си нормален... Музиката е за щракане с пръсти, няма какво да си говориш с нея...

Не обичам проблемите. Но ме караш да те питам — а как си осигуряваш храната? Не разбирам — какво означава това „когато както“? Нима не ти я докарват в трапезарията? Какво значи разнообразие?

Мисля, че схванах. Ти не си от обществото. Ти си изпаднал тип. Тия, дето ги наричат клошари, лузьри, пропаднали типове...

Не искате сигурност, не искате спокойствие, не искате правилен и в рамките на нормата живот... Да, зная нещо за вас... Веднъж ни

говориха за отклоненията от истината и правилността. И ни предупредиха...

Стой! Стой! Този е ненормален! Дръжте го... Аха... Аха...

Аз, аз го хванах... Съгласен съм, разбира се, началник... Много още, много трябва да се работи, за да се нормализира този свят... Да, зная — никакви отклонения, никакви различия, никакви оригиналничения...

Ще се старая...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.